

»Ja. Det var den samme Aften, jeg kom hertil. Inspektøren paa Hotellet havde Billeter tilsalgs, og da jeg havde hvilet mig lidt efter Rejsen, fik jeg Lyst til at gaa derhen.«

»Men det har jeg ikke anet! Hvem talte du med?«

»Med ingen. Der var vist heller ingen, der kendte mig igen.«

»Det er rimeligt nok — med det Barbarskæg, du møder med! Og efter fire Aars Fraværelse.«

»I hvert Fald fik jeg Lov til at sidde en Timestid ganske uantastet i en Loge og se paa Dansen. Det var ganske ejendommeligt. Jeg sad der *incognito* og genkendte selv næsten hvert eneste Ansigt, jeg saae.«

»Hvordan var forøvrigt dit Indtryk af Selskabet?«

»Det samme som af hele Byen. Alting synes mig ganske uforandret, og dog er det saa besynderligt nyt for mig. Men det forstaar du vist heller ikke.«

Der fulgte igen en af disse dybe Pavser, der paa begge Sider skyldtes Frygten for at blive for aabenhjertig. Asmus Hagen havde hørt paa Vennen med voksende Bekymring. Det havde desuden forundret ham, at Torben af sig selv havde taget Vinkaraflen og igen fyldt sit Glas.

»Jeg saae forresten ogsaa et Glimt af din Kusine ved den Lejlighed. Hun dansede med en blond Herre,